

rigets Indenrigsminister og bestyres under hans Ansvar, ikke ligefrem tilintetgjordes. Opgaven maatte altsaa være den, at stille Ministeren saa fri ligeoverfor de Midler, han bærer Ansvaret for, at man med Dette kunde gjøre Ansvar gjældende mod ham. Det er nu aabenbart, at Ministeren i den Maade, hvorpaa der er disponeret over disse Midler fra en anden Side, ikke har nogen Mulighed for at kunne disponere frit over dem, og man har altsaa til den Bemyndigelse, der er foreslaaet at give Indenrigsministeren, knyttet Betingelser, der hævede hans Frihed, og hvorved man tillige har søgt at værne om, at Reservecapitalen ikke bliver paadraget Tab, som man ikke erkjender, at det med Dette burde bære. Jeg skal nu villig indrømme, at der kan være forffjellige Meninger om Maaden, hvorpaa disse Betingelser kunne stilles, og jeg skal endvidere oplyse, at Udvalget vilde være gaaet ind paa ethvert andet Forslag, som kunde føre til Hensigtens Opnaaelse, naar den ærede Indenrigsminister vilde have vist os den Vej, vi havde at gaae i den Henseende. Da Udvalget imidlertid ikke har haft nogen bestemt Tilfjendegivelse fra Regjeringens Side, og navnlig fra den Repræsentants Side, som forhandlede med os om Maaden, han ønskede denne Sag ordnet paa, havde Udvalget ikke nogen anden Vej at gaae end den at fastsætte de almindelige Betingelser, som bruges for det Slags Forhold, at der for det Første betales 4 pCt. Renter og at der dernæst med passende Varsel gives Ministeren Seilighed til og Mulighed for, naar hans Pligt som Minister fordrer det, at gjøre Midlerne disponible. Den sidste Deel af Udvalgets Indstilling gaaer ganske vist ud paa at foreslaae den lovgivende Magt at nægte sin Sanction paa den Aftale, der er truffen mellem en tidligere Indenrigsminister og Finansministeren, og jeg skal ved at urtale mig om denne sidste Deel af Indstillingen komme til at undersøge det Spørgsmaal, som ligger til Grund for hele Indstillingen, nemlig det, hvorvidt Kongerigets lovgivende Magt kan være bunden ved den Aftale, der er gjort af en tidligere Indenrigsminister og Finansministeren. Jeg vilde nu ønske, at jeg kunde gaae med de ærede Herrer, som formene, at der i Grunden ikke er nogen Forpligtelse tilstede i den fore-

liggende Correspondance. Der er sagt: det er en foreløbig Aftale; Finansministeren har selv erkjendt, at Indenrigsministeren ikke retsdygtig kan forpligte Reservecapitalen, og den paagjældende Minister har ganske vist reserveret den lovgivende Magt Frihed, naar Tiden kom. Hvor gjerne jeg end vilde følge denne Opfattelse af den foreliggende Correspondance, thi saa saldt hele Spørgsmaalet bort, saa kan jeg ikke; thi Sagen er, at den ærede Indenrigsminister har erklæret for Udvalget, hvad han sikkert ogsaa vil gjentage her, at han anseer sig forpligtet til at fuldbyrde den Overenskomst, som af hans Formands Formand er sluttet med Finansministeren. Spørgsmaalet om, hvorvidt Indenrigsministeren kan forpligte Reservecapitalen, forekommer mig alene at være afhængig af Besvarelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt han i de Transactioner, han har foretaget for Reservecapitalen, har holdt sig indenfor den Bemyndigelse, han har som Kongerigets Indenrigsminister. Hans Stilling til Reservecapitalen er jo betegnet i Loven af 4de Marts 1857, der handler om Reservecapitalens Dannelselse, og hvori der staaer, at det Beløb, den Deel af Totalkassebeholdningen, som skal udtages af denne for at overføres i Kongerigets Reservecapital, skal henlægges under den særlige Ministers Bestyrelse. Der er altsaa i Loven kun tillagt ham en Bestyrelse; men jeg troer nu ikke, at man let kan ubvide Begrebet af Bestyrelse saaledes, at man derunder skulde kunne indbefatte en ubetinget Ret til at gjøre med Reservecapitalen og dets Midler, hvad man ønsker. Jeg troer, at der ligger i Forholdets egen Natur en forstandig Begrænsning, udover hvilken Ministeren ikke kan komme. Han er i den Henseende bunden som enhver Anden, hvis Fuldmagt gaaer ud paa en Bestyrelse, og kan altsaa ikke gaae ud paa en ubetinget Disposition over Reservecapitalens Formue. Vilde man opstille dette og fuldbyrde dette i sine Consequenter, vilde man komme til Slutninger, som man selv maatte erkjende for at være urimelige. Spørgsmaalet bliver altsaa: kunne de Transactioner, som Indenrigsministeren har foretaget for Reservecapitalens Regning, ansees for at være indbefattede under det, som man med Dette maa kalde en Bestyrelse af Reservecapitalen? Jeg for mit Vedkommende maa tilstaae, at jeg ikke